

JOHANNES TIELROOY

als hij critieken schrijft, betoont hij zich menigmaal een ongepermitteerd-slordig stilist.

Dit waren dan eenige bezwaren tegen *Elsevier's*, in den tijd van Robbers. Wij gevoelden ze nauwelijks, wanneer wij weer die fraaie afleveringen zagen, door het bladeren en het lezen erin onze kennis van beeldende kunsten vergrootten of hernieuwden, van goede novellen of gedichten genoten, en de hartelijke, welsprekende, zoo dikwijls geestige critieken van den hoofdredacteur in ons opnamen. Wij hadden het weldadige gevoel, in aanraking te zijn met een zeer bijzonder en een zeer goed man, die ondernomen had ons veel te schenken en die daarin geslaagd was.

IV

Ik kan nu kort zijn. Slechts drie jaren scheiden ons van Robbers' dood; gedurende dien tijd werd *Elsevier's Maandschrift* — behalve door de zooeven genoemde redacteurs Van Gelder en Hammacher — tot 1939 geleid door Top Naeff, die aan het einde van dat jaar om persoonlijke redenen aftrad, en tot op den dag van heden door schrijver dezes.

Het is bijna nooit zeker dat de bijdragen waarmee een pas opgetreden redacteur de nummers samenstelt, geheel en al zijn smaak en inzicht weerspiegelen, om de eenvoudige reden dat zijn voorganger doorgaans een aantal manuscripten heeft aangenomen, die hij niet meer zelf heeft kunnen plaatsen. De opvolger is dan natuurlijk gehouden — althans wanneer de betrokken schrijvers dat wenschen — bedoelde manuscripten alsnog af te drukken, ongeacht zijn eigen meening erover; en aldus blijft een tijd lang de verantwoordelijkheid in wezen tusschen hem en zijn voorganger verdeeld. Men moge dit bedenken, wanneer men over de leiding van mevrouw Naeff of over de mijne een oordeel zou willen vellen.

Intusschen blijkt uit een aantal van mevrouw Naeff's uitspraken, in deze twee jaren gedaan — gelijk het trouwens reeds van elders bekend was — dat haar inzichten in het wezen der kunst en haar literaire genegenheden niet aanmerkelijk verschillen van die welke Robbers' figuur als criticus en tijdschriftleider hadden gekenmerkt. Dat het in literaire kunst vooral op de *interpretatie* van het onderwerp aankomt, op de „wijze waarop”, en veel minder op den inhoud zelf — zij beleed het bij haar optreden aanstonds en zij zou daarmee zeker Herman Robbers niet hebben mishaald. Zoo zijn ook haar oordeelvellingen — over Lode Zielens, over Slauerhoff, over Vestdijk, over betrekkelijk veel anderen nog, want zij is zeer ijverig geweest — van ongeveer gelijke algemeene strekking als de zijne, al waren ze natuurlijk, bij dezelfde voornaamheid van toon, toch anders van stijl: meer puntig en geserreerd. Geheel in zijn geest liet zij zich bij haar